

ΟΙ ΤΕΡΜΙΤΑΙ.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον εἵπομεν, ὅτι τρία ὑπάρχουν εἶδη τερμιτῶν, οἱ κτίζοντες τὰς μυρμηκίας των ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οἱ κατασκευάζοντες αὐτὰς ἐπὶ δένδρων, καὶ οἱ πλάνητες, οἱ μὴ ἔχοντες σταθεράν κατοικίαν.

Τῶν μυρμηκιῶν τοῦ πρώτου εἶδους ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

Ἦδη θὰ εἴπωμεν ὀλίγα περὶ τοῦ δευτέρου εἶδους.

Οὗτοι κατασκευάζουν τὰς φωλεάς των ἐπὶ δένδρων κυρίως σκιερῶν, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κορμοῦ, ὅπου ἄρχονται οἱ πρώτοι κλάδοι.

Ὅπως αἱ τοῦ πρώτου εἶδους μυρμηκίαι, οὕτω καὶ αὗται διαιροῦνται καὶ υποδιαιροῦνται εἰς διαδρόμους καὶ δωμάτια χρήσιμα διὰ κατοικίαν τοῦ στρατοῦ, τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν θηλέων, δι' ἀνατροφὴν τῶν νεογνῶν καὶ πρὸς ἀποθήκευσιν τῶν τροφίμων.

Αἱ μυρμηκίαι αὗται κατασκευάζονται ἐκ ξυλαρίων, συγκρατουμένων διὰ ῥητίνης καὶ κόμους ἅτινα ξηραίνόμενα καθιστῶσιν αὐτὰς οὐ μόνον στερεάς, ἀλλὰ καὶ ἀδιαβρόχους· φαίνονται δὲ μακρόθεν ὡς κυψέλαι.

Περὶ τοῦ τρίτου εἶδους, τοῦ καὶ περιεργότερου τῶν δύο ἄλλων, θὰ πραγματευθῶμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

(Ἀκολουθεῖ).

ΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

ΠΡΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

Θά σᾶς πῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ πουλιοῦ τῆ θεατικῆς·
Εἶν' ὦραϊο τραγουδάκι, κάθε λέξις μουσική.
Χθὲς μοῦ τῶμαθε τ' ἀηδόνι, καὶ ἔς τὸν ἴδιο τὸ σκοπὸν
Θά τὸ ψάλλω τῆς Ἀνθούλας, τῆς Ἑλένης θά τὸ πῶ.

Μιά φορά, κυνηγημένο ἀπὸ γερακιῶ φτερό,
"Ἐπεσ' ἕνα περιστέρι ἔς τῆς Φροσύνης τὸ πλευρό.
Ἀπὸ τὴν πολλὴν τοῦ ἄλγους καὶ τὸ φόβον τὸν πολὺ
Ἐς τὴν ποδίτσαν τῆς τρυπῆς τὸ ταλαίπωρο πουλί,
Καὶ νεκρὸ καὶ παγωμένο,
Τρέμει, τρέμει τὸ καυμμένο.

«Καλῶς ἤλθες!» τοῦ φωνάζει ἡ Φροσύνη μὲ χαρὰ,
Καὶ ἔς τὸ στήθος τῆς τὸ θλίβει, τοῦ χαδεύει τὰ φτερά.
Ἐλὰ τώρα... μὴ φοβάσαι τὸ γεράκι τὸ σκληρό.
«Ἐκλείσα τὰ πέντε, βλέπεις, καὶ ἔς τὰ ἔξη προχωρῶ».
Κι' ὅλη τρέμει φοβισμένο
Τὸ πουλάκι τὸ καυμμένο.

«Θά σοῦ κόψω, γλυκὺ φῶς μου, γύρω γύρω τὰ φτερά,
Νὰ μὴ τρέχῃς ἔς τὰ λαγαρία, νὰ μὴ λυώνῃς ἔς τὰ νερά».
«Θά σοῦ στρώσω σαντονάκι σὰν τὸ χιόνι καθαρό,
Νὰ ξυπνῇς νὰ μ' ἀγκαλιάζῃς μὲ τὸ ἄσπρο σου φτερό».
Πλὴν ἐκεῖνο φοβισμένο,
Τρέμει, τρέμει τὸ καυμμένο.

«Ἐπειτα... γιὰ συλλογίσου, ἡ μανουλά σου νὰ ζῇ!
«Κάθε Κυριακὴ ταῖς κούκλαις θὰ νὰ παίζουμε μαζί».
«Στὸν κρυφτό, ἔστην τυφλομουίγα πότε θὰ σὲ κυνηγῶ,
«Πότε» εἰς μὲ τὸ φτερό σου θὰ μὲ φθάνης τὸ γοργό».
Κι' ὅλη τρέμει φοβισμένο
Τὸ πουλάκι τὸ καυμμένο.

Καὶ ἰδοὺ μπροστάτης ἄλλο περιστέρι θλιθερό,
— Ἀχ, καὶ τὰ πουλάκια κλαῖνε ἔς τῆς ἀρφάνιας τὸν καιρὸ—
Πότε στρέφει ἔς τῆ Φροσύνης καὶ τριγύρω τῆς βογκᾷ,
Πότε τὸ πτωχὸ τῆς στέλλει χίλια λόγια βίαια, βίαια,
Κι' ἀπ' τῆ θλίψι μαράμενο,
Κλαίει, κλαίει τὸ καυμμένο.

«Ἡ μανουλά του θὰ ἦναι, λέγ' ἡ κόρ' ἡ ἀπαλή,
«Καὶ γιὰ τὸ μοναχικό της ἡ πτωχὴ παρακαλεῖ...»
Σκύφτει καὶ φιλεῖ μὲ πόνο τὸ πουλί τὸ τρυφερό,
Καὶ τοῦ λέγει: «τρέξε, φῶς μου, ἔς τῆς μαμάς σου τὸ πλευρό».
Καὶ τὸ ταῖρι τὸ θλιμμένο
Σμίγει πάλι τὸ καυμμένο.

Φτερωταῖς συντροφισσαῖς τῆς ἔχτισαν τὰ δύο πουλιά
Ἐπὶ παράθυρα τῆς Φρόσως τὴν ἀθήα τους φωλιά,
Κι' ἔταν ἡ αὐγὴ χαράζῃ κ' ἡ μυρτιά μοσχόβολη,
Τραγουδοῦν ἔς τοὺς ἔρωτάς των τῇ «Φροσύνῃ τὴν καλὴ»
Καὶ φαῖδρά κ' εὐτυχισμένα,
Τὴν ξυπνοῦνε τὰ καυμμένα!

ΠΕΡΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τοῦ Ἰουδα ἀνέβη τὸν θρόνον νεώτατος;
2. Πόσοι Ἰάκωβοι ἀναφέρονται ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ καὶ ποῖοι;
3. Πόσοι νεκροὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ὅτι ἀνεστήθησαν καὶ παρὰ τίνων;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ἐνεκα ἑλλείψεως χώρου ἀναβάλομεν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τοῦ παρελθόντος φύλλου διὰ τὸν ἐπόμενον μῆνα.

— Εἰς τὸν ὅστις ἤθελε κάμει ὁ συνδρομητὴς καὶ ἀποστέλλει τὰς συνδρομὰς πέμπεται ἐν φύλλον ὠρεῶν· εἰκασίπεντε δὲ τοῖς ἑκατὸν ἐκπίπτουνται εἰς τὸν ὅστις κάμει περισσοτέρους τῶν 5 συνδρομητὰς.

— Πρὸς ἡσυχίαν τῶν λυόντων τὰ αἰνίγματα καὶ μὴ βλεπόντων τὰ ὀνόματά των δημοσιεύόμενα καὶ πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων λέγομεν ἅπα ἑξὶς παντὸς, ὅτι ἔνεκα τῆς πληθῆος αὐτῶν δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιεύωμεν ὅλα ἀλλὰ μόνον 10—12, καὶ ταῦτα διὰ κλήρου.

— Σώματα ὄλων τῶν παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρὰ τῇ Διευθύνσει καὶ ὅσοι θέλουν δύνανται νὰ τὰ προμηθεύωσιν.

— Εἰδοποιοῦνται οἱ στέλλοντες λύσεις αἰνιγμάτων, ὅτι ἂν αὗται σταλῶσι μετὰ τὴν 15^{ην} ἐκάστου μηνὸς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, διότι τὸ φύλλον ἄρχεται μετὰ τὴν 16^{ην} νὰ ἐκτυποῦται.

— Εἰς οὐδένα στέλλεται τὸ φύλλον ἄνευ προπληρωμῆς. Ὅθεν οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ πρέπει νὰ στέλλωσι μὲ τὴν αἰτησίν των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των εἰς γραμματόσημα, ἢ ἄλλως πως.

Λύσεις τοῦ ἐν τῇ προηγούμενῃ φύλλῳ προβλήματος.
Θέσον τὴν μίαν σανίδα ἐπὶ μίας γωνίας τῆς τάφρου καὶ τὴν ἄλλην ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν ἀπέναντι γωνίαν τοῦ φρουρίου.

Ἀθηνῶν Κ. Μ. Φ.